

«Ενορία: Η οικογένεια του Θεού»: Μια συζήτηση στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει»

/ [Ενορίες](#)

Εκδήλωση, στο πλαίσιο της σειράς «Ελεύθεροι διάλογοι», του προγράμματος [«ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»](#), του [Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#), πραγματοποιήθηκε την Δευτέρα 11 Νοεμβρίου 2024, στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού.

Ο Αρχιμανδρίτης π. Πολύκαρπος Μπόγρης, Γραμματέας της Συνοδικής Επιτροπής Νεότητας της Εκκλησίας της Ελλάδος, ο Αρχιμανδρίτης π. Μάρκελλος Καμπάνης, της Ιεράς Μητροπόλεως Ιλίου, Αχαρνών και Πετρούπολεως, ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Ματθαίος Χάλαρης, της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών και ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Σπυρίδων Τσιμούρης, της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς., συμμετείχαν σε μία συζήτηση με θέμα: «Ενορία: Η οικογένεια του Θεού. Συζήτηση για ζωντανή ενορία».

Παρακολουθήστε τη συζήτηση:

Η ενορία είναι το κέντρο της εκκλησιαστικής ζωής και αν η αμαρτία είναι ο εγωισμός και ο ατομοκεντρισμός, η απάντηση σε αυτό είναι το Σώμα του Χριστού, είναι η ενορία, η κοινότητα που έχει κεφαλή τον Ιησού Χριστό. Κατά συνέπεια, μιλώντας για ενορία δεν αναφερόμαστε σε έναν χώρο που γίνονται δραστηριότητες, αλλά για το κέντρο μιας εκκλησιαστικότητας που αποτελεί την χριστιανική απάντηση στο ζήτημα της ύπαρξης.

Ο π. Σπυρίδων, ως συντονιστής της συζήτησης, παρουσιάζοντας τους τρεις κληρικούς που φιλοξενούνταν στο πάνελ, τόνισε την ιδιαιτερότητά που έχουν μεταξύ τους, δηλαδή ότι προέρχονται από την ίδια ενορία, αυτήν του Αγίου Δημητρίου του ομώνυμου δήμου, μία ενορία που έχει δώσει θησαυρούς στην Εκκλησία.

Οι τρεις Πατέρες περιέγραψαν την εμπειρία της ενορίας, έτσι όπως την έζησαν από τα παιδικά τους χρόνια στο Ναό του Αγίου Δημητρίου, κάνοντας ιδιαίτερη μνεία στον μακαριστό Πνευματικό τους, Πρωτοπρεσβύτερο π. Μαρίνο Γεωργακόπουλο, Προϊστάμενο στο Ναό στα χρόνια της εφηβικής τους ηλικίας την δεκαετία του 1970 και αργότερα της Ευαγγελίστριας Πειραιώς μέχρι την κοίμηση του.

Οι μνήμες όλων τους οδήγησαν πολύ πίσω ευχάριστα, στα κατηχητικά που έκανε ο π. Μαρίνος και την κοινή ζωή που είχαν μέσα στην αγκαλιά της ενορίας. Γευόμενοι το τι σημαίνει εκκλησιαστικότητα, κοινότητα και ευχαριστιακό τραπέζι, εκεί που ενώνονταν οι χαρές, οι λύπες, οι προσδοκίες, τα οράματα τους.

Τα βιώματα τους από τη ζωντανή ενορία που έζησαν, διαιρούνται σε τρεις ομάδες. Η πρώτη είναι αυτή που έχει σχέση με τα πρόσωπα, η δεύτερη αυτή που έχει σχέση

με τους χώρους και η τρίτη με την διακονία.

Όσον αφορά τα πρόσωπα, είναι μεγάλη και σπουδαία προσπάθεια το να συνδέσει ο Ιερέας τους ανθρώπους που έρχονται κοντά του, όχι με τον εαυτό του αλλά με τον Χριστό. Τότε γίνεται ο ίδιος ένας οδοδείκτης που δείχνει προς τον Χριστό, κάτι που είχε καταφέρει με τη χάρη του Θεού ο π. Μαρίνος μέσα από το πνευματικό έργο της ενορίας.

Αναφορικά με τον χώρο, ο Ναός δεν ήταν απλώς το μέρος όπου πήγαιναν για την κυριακάτικη Λειτουργία, αλλά ήταν ένα κομμάτι του σπιτιού τους. Μετά τις σχολικές τους υποχρεώσεις, η χαρά τους ήταν ο Ναός και το πνευματικό κέντρο και αυτό τους έκανε να νιώθουν το Ναό ως σπίτι τους. Ως προς τη διακονία, ο καθένας ένιωθε ότι ήταν μέλος και είχε ρόλο και τότε συνειδητοποιούσαν ότι ήταν μέλη ενός σώματος.

Όλα περνάνε μέσα από την προσωπική σχέση και όλη η θεωρία της κατηχήσεως,

της ορθόδοξης θεολογίας και του ποιμαντικού έργου, είναι στην ουσία τα εργαλεία, όπως παρατήρησαν. Η ανθρώπινη σχέση ήταν τελικά που καλλιέργησε την εμπιστοσύνη γιατί αντίθετα μια σχέση που δεν έχει το στοιχείο της εμπιστοσύνης, έχει ιδιοτέλεια και δεν έχει προοπτική.

Η εμπειρία τους από τον π. Μαρίνο ήταν ότι είχαν απέναντι τους έναν άνθρωπο διάφανο που δεν έκρυψε τίποτα απ' ότι είχε σχέση με τον εαυτό του, την προσωπικότητά του, την οικογένεια του και το σπίτι του.

Δεν είχε δηλαδή σκοτεινά σημεία ή απόκρυφες πλευρές και γι' αυτό ένιωθαν ότι ήταν ένα πρόσωπο που απ' όπου κι αν τον έβλεπαν, ήταν αυθεντικός άνθρωπος. Που αυτό που έλεγε το πίστευε κι αυτό που πίστευε το έκανε προσηυχή.

Αισθάνονταν ότι αυτός ο άνθρωπος ήταν πατέρας κι είχε έναν σκοπό, ως δεξαμενή να τους δώσει, κι αυτό που τους έδινε αναλάμβαναν την ευθύνη, να το κάνουν κι εκείνοι αποτέλεσμα. Φανερώνεται το χάρισμα του πατέρα, όχι ως ένας διοικητής αλλά κάποιος ο οποίος συστήνει, φανερώνει την ενότητα και δημιουργεί ζωή ακολούθως. Και είχε την αρχοντιά που δεν καταπιέζει, αλλά ελευθερώνει.

«Όταν αγαπάει κάποιος, και μέσα στη Εκκλησία το πιο αξιαγάπητο πρόσωπο είναι του Χριστού, αυτός ο άνθρωπος δεν είναι αποδέκτης ανακαλύψεων αλλά αποκαλύψεων.»

Αυτές οι αποκαλύψεις είναι ο φωτισμός που δέχεται ο Πνευματικός για να διακονήσει το έργο της σωτηρίας των ανθρώπων ως μέσο κι όχι ως πρόσωπο που αυτό ενεργεί με αυτοσκοπό τη σωτηρία των άλλων. Κι όσο περισσότερο του αποκαλύπτεται αυτό το οποίο πρόκειται να κάνει προς δόξαν Θεού, αυτό του φέρνει πολλή ταπείνωση. Γιατί συνειδητοποιεί το πόσο μικρός και ανάξιος είναι γι' αυτό το μεγάλο έργο της σωτηρίας.

Μέσα σε μία ενορία υπάρχουν και προβλήματα, επεσήμανα, γιατί η αγάπη στο Χριστό είναι σταυρός. Και ο αληθινός ποιμένας σταυρώνεται, αλλά δεν σταυρώνει και είναι εκείνος ο οποίος θεραπεύει, αλλά ποτέ δεν ανοίγει πληγές.

Ο αληθινός Πνευματικός μέσα σε μία ενορία, δεν δείχνει απλώς έναν ανθρωπισμό φθηνό, αλλά ευσπλαχνίζεται το πρόσωπο που του εμπιστεύθηκε τον πόνο του.

Είναι σημαντικό να ξέρει να ακούει χωρίς να προτρέχει για να ξέρει τι θα βάλει μετά επάνω στην πληγή και να τον συνδέσει με τα μυστήρια. Και στο τέλος, ο αληθινός Πνευματικός θα τον φορτωθεί ως καλός ποιμένας γιατί αυτό το παράδειγμα του έδωσε ο πρώτος αρχιεπίσκοπος που λέγεται Χριστός.

Το σπουδαίο είναι κατά πόσον ο Πνευματικός πατέρας φροντίζει να αξιοποιήσει ή να δώσει στον πιστό να αξιοποιήσει και να ενεργοποιήσει, αυτά τα κοιτάσματα πνευματικού χρυσού που μέσα του κρυβόντουσαν ως θησαυρός και ο ίδιος δεν τα είχε αντιληφθεί και να τα προσφέρει ως ατόφιο χρυσό κόσμημα στον Θεό.

Η συζήτηση ολοκληρώθηκε με τα χαρακτηριστικά που πρέπει να έχουν οι σύγχρονες ζωντανές εκκλησιαστικές κοινότητες, όπου επισημάνθηκαν τρία στοιχεία, συνέχεια, συνέπεια και σταθερότητα.

«Συνέχεια σε αυτά που παραλάβαμε από τους αγίους μας και την ορθόδοξη παράδοση μας. Συνέπεια για να γίνουν πράξη ο ευαγγελικός λόγος και η ζωή των

αγίων. Και σταθερότητα για να μεταφερθούν αυτά και στις επόμενες γενιές μέσα από το ήθος και όχι μόνο από το λόγο. Μία σύγχρονη ενορία, είναι εκείνη που ξέρει το σκοπό της και αυτό θα το εμπνεύσει ο Πνευματικός.»

(Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι.Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς)